

Dosarul nr. 2ra-1896/21

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud: L. Bagrin
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: M. Guzun, A. Malîi, I. Dutca

ÎNCHEIERE

22 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Iuri Sorochin,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată a lui Iuri Sorochin
împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea
încălțării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și
repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei suplimentare din 7 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 5 august 2020, Iuri Sorochin a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Justiției, solicitând constatarea încălțării dreptului la
executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și încasarea din bugetul de
stat în beneficiul său a sumei de 198 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

În motivarea acțiunii a indicat că prin decizia din 12 decembrie 2019 a Curții
de Apel Chișinău, Statul a fost obligat să-i achite suma de 5 000 lei și să aducă
scuze publice din numele statului.

Decizia din 12 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău urma a fi executată
în termen rezonabil de 3 luni, până la 12 martie 2020, însă despăgubirea pentru
prejudiciul moral în mărime de 5 000 lei a fost achitat doar la 4 august 2020, cu
întârziere de practic 9 luni, fapt pe care îl consideră inadmisibil într-un stat de drept
care urmează să respecte drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

Prin încheierea protocolară din 6 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău,
sediul Centru, față de reclamantul Iuri Sorochin s-a aplicat amendă în mărime de
10 unități convenționale, pentru nerespectarea ordinii și solemnității în cadrul
ședinței de judecată.

La 7 octombrie 2020, Iuri Sorochin a depus cerere de recurs împotriva
încheierii protocolare din 6 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,
solicitând anularea ei.

Prin hotărârea din 30 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,
s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de către
Iuri Sorochin împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălțării

dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului moral.

La 12 noiembrie 2020, Iuri Sorochin a declarat apel, solicitând casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia din 14 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat Iuri Sorochin și s-a menținut hotărârea din 30 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Prin decizia suplimentară din 7 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins recursul declarat de Iuri Sorochin împotriva încheierii din 6 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care lui Iuri Sorochin i s-a aplicat amenda în mărime de 10 unități convenționale.

La 25 octombrie 2021, Iuri Sorochin a depus cerere de recurs împotriva deciziei suplimentare din 7 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei suplimentare din 7 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău și a încheierii protocolare din 6 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În motivarea recursului, a invocat că decizia suplimentară și încheierea prin care i s-a aplicat amendă sunt ilegale, nefondate și contrare practicii naționale și internaționale și urmează a fi casate.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei suplimentare a instanței de apel a fost expediată lui Iuri Sorochin, prin intermediul poștei electronice, la 1 octombrie 2021, iar recursul a fost depus la 25 octombrie 2021, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Copia cererii de recurs a fost expediată pentru cunoștință intimaților la 25 noiembrie 2021, însă, până la data examinării admisibilității recursului referință prin care să fie expusă poziția privitor la recursul declarat nu a fost depusă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate

în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Iuri Sorochin, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Iuri Sorochin.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari